

РЕШЕНИЕ

№ 1934

гр. София, 25.03.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 24.01.2014 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Цветанка Митакева и при участието на прокурора С. Димитров, като разглежда дело номер **9326** по описа за **2013** година докладвано от съдия Боряна Бороджиева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Образувано е по касационна жалба на Л. А. П. срещу решение на СРС от 27.07.2013 г., НК, 122 състав по нахд 21469/2012 г. С решението е потвърдено наказателно постановление № 50358 от 08.10.2012 г. на началник АНД – ОПП-СДВР, с което на П. е наложена глоба в размер на 30 лева – административно наказание по чл. 183, ал. 3, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 6, т. 1 предл. 3 от ЗДвП вр. чл. 66, ал. 1, знак Б4 от Наредба 18/2001 г. за сигнализация на пътя с пътни знаци и за нарушение на чл. 100, ал. 1, т. 1 от ЗДвП на основание чл. 183, ал. 1, т. 1 от ЗДвП му е наложено административно наказание глоба в размер на 10 лева.

С касационната жалба се оспорва решението само в частта, в която е потвърдена наложената на касатора глоба от 30 лв. за нарушение по чл.6, т.1 предл.3 от ЗДвП и Наредба №18/2001г. Сочат се касационни основания по чл.348, ал.1, т.1 и т.2 от НПК - нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Подробните съображения са за необоснованост - не е изискана справка за пътните знаци в участъка от пътя; не са взети предвид процесуални нарушения в АУАН и НП при посочване на нарушените норми и описание на нарушението. Искане се съдът да отмени решението на СРС и наказателното постановление.

Ответникът по жалбата Столична дирекция на вътрешните работи – отдел “Пътна полиция” не взема становище.

Прокурорът счита жалбата за неоснователна.

Съдът, след като се запозна с обжалваното решение и обсъди наведените касационни основания, намери следното:

Касационната жалба е допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е неоснователна.

С решение на СРС, НК, 122 състав по нахд 21469/2012 г. в обжалваната му пред АССГ част е потвърдено НП № 50358 от 08.10.2012г. на началник АНД – ОПП-СДВР, с което на П. е наложена глоба в размер на 30 лева – административно наказание по чл. 183, ал. 3, т. 5 от ЗДвП за нарушение на чл. 6, т. 1 предл. 3 от ЗДвП вр. чл. 66, ал. 1, знак Б4 от Наредба 18/2001 г. за сигнализация на пътя с пътни знаци.

Решението е допустимо, като постановено по подадена в срок жалба срещу наказателното постановление, не са изтекли сроковете по чл. 34 ЗАНН, нито абсолютната погасителна давност за административно-наказателното преследване.

След обсъждане на събраните доказателства СРС е възприел за установена фактическата обстановка, описана в акта за установяване на административно нарушение - че на 23.09.2012г., на посочения пътен участък в [населено място], Л. П. управлявал описания товарен автомобил в нарушение на пътен знак В4 – Забранено влизането на товарни автомобили.

При постановяване на решението СРС не е допуснал съществени нарушения на процесуалните правила. Процесуалните права на жалбоподателя не са били ограничени, решението е мотивирано и постановено от законен съдийски състав. Съдът е обосновал изводите си относно фактическата обстановка, като е обсъдил доказателствата и доводите на жалбоподателя, разпитал е актосъставителя свидетели, включително очевидци е изложил мотиви защо възприема свидетелските показания.

Съдът не е допуснал нарушение на процесуалните правила, несъбирайки справка за пътни знаци в участъка от пътя, в който е констатирано нарушението. Това, че е въведена забрана за навлизане на товарни автомобили над 3, 5 тона в централната градска част на С. с пътен знак В-4 се установява от гласните доказателства на разпитания свидетел, както и че касаторът е навлязъл в зоната на действие на този знак, които потвърждават писменото доказателство - съставения АУАН.

Доводите на касатора във връзка с необоснованост на съдебното решение не се споделят. От една страна, защото необосноваността е порок, който се отразява на фактическите констатации на съда не поради допуснати процесуални нарушения, а поради грешки, формирани при изграждане на неговото вътрешно убеждение и касационната инстанция в това производство, предвид чл. 348 НПК, не разполага с правомощие да проверява фактическата обоснованост на съдебния акт, респ. да приема и прави изводи за други фактически положения на основата на събраните доказателства. Административният съд в производството по чл.63 от ЗАНН контролира само правилното приложение на материалния и процесуалния закон, поради което не може да подменя вътрешното убеждение на инстанциите по същество, оправомощени от закона да събират доказателствен материал и да формират фактически изводи въз основа на него. К. състав контролира правилното приложение на материалния закон единствено и само на основата на приетите от районния съд фактически положения. В тази връзка съдът възприема приетите от районния съд фактически положения, установени при спазване на процесуалните правила и основани на събраните доказателства.

Правилни са изводите на съда, че при издаване на АУАН и НП не са допуснати нарушения на ЗАНН и ЗДвП. В обстоятелствената част на акта и постановлението

административното нарушение е описано пълно и ясно съгласно изискванията на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН. Нарушената разпоредба на чл.6, т.1, предл.3 от ЗДвП е детайлизирана с посочване на конкретния неспазен знак - В4, като е дадена препратка към Наредба № 18/2001г., в която е разяснено значението на пътните знаци. Посоченна е и санкционната разпоредба на чл.183, ал.3, т.5, предл.1 от ЗДвП, която очертава състава на нарушението: "наказва се с глоба 30 лв. водач, който навлиза след знак, забраняващ влизането на съответното пътно превозно средство". Съдът намира, че подобно описание на нарушението и посочване на нарушената и санкционната разпоредби дава яснота на лицето какво е административнонаказателното обвинение към него, за какво нарушение е наказан. Това се потвърждава и от жалбата до СРС, в която водачът отрича да е нарушил знак В4, тоест наясно е за какво точно нарушение по ЗДвП е ангажирана отговорността му. Не е съществено нарушение посочването на Наредба № 18 от 23 юли 2001г. за сигнализация на пътищата с пътни знаци само с номера ѝ и годината на приемането ѝ, доколкото същата по този начин е индивидуализирана като нормативен акт. Освен това водачите са длъжни да познават пътните знаци, а наказващият орган е посочил кой точно пътен знак е нарушен, като наредбата само пояснява неговото значение. Поради това наказаното лице не може да се заблуди за какво всъщност е санкционирано.

В рамките на наведените касационни основания и при извършената служебна проверка на основание чл. 218, ал. 2 АПК съдът не констатира неправилност и незаконосъобразност на решението на СРС. По изложените съображения и на основание чл.221, ал.2 АПК вр. чл.63 ЗАНН оспорваното решение следва да бъде оставено в сила.

Воден от горното Административен съд София-град

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение на СРС от 27.07.2013 г., НО, 122 състав по НАХД 21469/2012 г.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.